

[Jørgen Jørgensen.]

parter, men at de vilde lægge det økonomiske Ansvar over paa Regeringen og Lovgivningsmagten med Hensyn til at lade Omkostningsniveauet bevæge sig modsat den Retning, som mange af os troede vi skulde ind paa. Det nytter imidlertid ikke noget. Saadan som det hele ligger, har vi ikke Raad til at holde stille, saa maa vi løbe den Risiko, der er forbundet med at give et Lovforslag som dette Lovkraft, selv om vi kan forudse, at det hele, som det blev sagt af det ærede Medlem Hr. Nielsen-Man, vil bevirke et højere Omkostningsniveau her i Landet paa et Tidspunkt, hvor vi egentlig, set i Forhold til andre Lande, skulde gaa den anden Vej. Men jeg er ganske enig med den højtærede Statsminister i, at saadan som Landet ligger, gælder det først og fremmest om, at vi kommer i Gang, og at vi faar begyndt Genopbygningen. Den har alt for længe ligget stille. Jeg husker engang for snart længe siden, at man fra begge Sider, baade Arbejdsgivere og ansvarlige inden for Arbejderkredse, sagde, at nu maatte man se at komme i Gang og faa det gamle Arbejdstempo indført paa de danske Arbejdspladser, det var den eneste Mulighed, vi havde for at trænge frem til vor gamle Stilling i Verdensomsætningen igen; og naar nu Rigsdagen giver dette Mæglingsforslag Lovkraft, vil man forhaabentlig fra begge Sider forstaa, at man har Forpligtelse til at medvirke til, ikke alene at Arbejdet kommer i Gang, saadan som vi alle ved, at det vil komme i Gang, men at man ogsaa kommer tilbage til den gamle Form for det danske Arbejde, som var kendt ude over Verden, baade hvad angaar Kvalitet og Tempo. Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale Lovforslaget til hurtig Vedtagelse.

Oluf Johansen: Idet jeg paa mit Partis Vegne giver Lovforslaget vor Tilslutning, skal jeg fremføre nogle ganske enkelte Betragtninger.

Vort Parti er enig i det rigtige i at standse Konflikten, og selv om vi ikke finder det her foreslaaede den helt rigtige Løsning paa Lønkonflikten, er der, saadan som Forholdene har udviklet sig, ingen farbar Vej udenom. Rigsdagen kan ikke sætte sig til Doms i en Lønsag og fastslaa den helt rigtige og retfærdige Løn, men naar de Organer, man har i en Lønkonflikt, har ledet Forhandlingerne, prøvet Mægling og til sidst stillet Mæglingsforslag, som ikke er vedtaget af begge Parter, er der næppe anden Vej ud af det end den anførte.

Denne Løsning bygger paa Arbejds-

kampen som første Instans ved Uenighed om Løn. Den nødvendiggør, at der bestaar en væbnet Tilstand Parterne imellem med Strejkeret og maaske Lockout. Den anerkender Kræfternes frie Spil uden Hensyn til Trediepart i Sagen, Samfundet. Vort Parti er af den Opfattelse, at denne Tilstand har levet sin bedste Tid. Jævnside med, at man i Lønuoverensstemmelser lader en uvildig Voldgift træffe Afgørelse, maa man finde en Vej frem, hvor man højner Arbejderne ved at gøre dem til interesserede Medarbejdere i Virksomhederne. Man kan lige saa godt se Sandheden i Øjnene og erkende, at den nye Tid vil komme. Enten skal det være Socialisering eller det, vi mener med den frigjorte og selvstændige Arbejderstand.

Jeg nævner kun dette og skal tilføje, at disse Veje snarest bør overvejes. Hver Gang, vi har en Arbejdskamp, savner vi Voldgiften. Den skal ikke for Parterne staa som en Trusel, men bør som Domstolene i andre Spørgsmaal om Trætte være det Organ, man tillidsfuldt paakalder til uvildig Afgørelse af Sagerne.

Statsministeren (Knud Kristensen): Jeg takker for den velvillige Modtagelse af Lovforslaget.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Formanden: Der er ikke mere paa Dagsordenen.

Tingets næste Møde afholdes i Dag Kl. 19³⁰ med følgende Dagsorden:

Eventuelt: Anden Behandling af:

Forslag til Lov om Afgørelse af visse mellem Dansk Arbejdsgiverforening og Organisationer under og uden for De samvirkende Fagforbund bestaaende Uoverensstemmelser.

Mødet hævet Kl. 19²⁸.